

Cum mi-am petrecut concediul permanent

CrimethInc

1996

Cuprins

DE CE	4
CUM	6
CE LEGĂTURĂ AU TOATE ASTEA CU HARDCORE-UL?	9

Pentru mine, ca un membru al comunității hardcore, mai important decât ce mănânc, dacă iau sau nu droguri și la concertele căror trupe merg, e să rămân neangajat. Să fac orice e nevoie ca să-mi păstrez timpul și puterea de muncă pentru mine. Sunt mândru să spun că au trecut deja peste 3 ani de când nu am mai muncit pentru altcineva. Uite de ce și cum.

DE CE

Înainte de toate și cel mai important, nu există nici o altă senzație care să se compare cu cea a libertății și auto-determinării totale. Mă trezesc dimineața, când vreau, și-mi fac planuri pentru acea zi – pot să fac ce vreau eu să fac. Nimeni nu poate să-mi cumpere ziua însorită în schimbul a 7 lei/oră. Dacă mă lovește inspirația sau o idee anume, pot să o urmez spontan fără să-mi fac griji despre cum va arăta în viitor CVul meu. Sunt liber să merg în turneu cu trupa mea favorită, să petrec toată ziua cu prietenul vechi cu care m-am întâlnit accidental, sau să stau acasă toată ziua și să scriu primul capitol al unui roman dacă asta vreau. Deci viața mea conține mult mai multă diversitate și oportunități spontane decât ar conține altfel. Și pentru că nu trebuie să fac același lucru iar și iar (de exemplu să vând electronice, să servesc la mese sau să scriu cod), pot să fac destule lucruri diferite încât nu mă plictisesc, ba chiar mereu găsesc ceva nou și incitant.

Și desigur că fac o grămadă de lucruri! Nu pierd vremea degeaba – am la dispoziție toată energia care altfel mi-ar fi fost furată la locul de muncă și o pot folosi la proiectele la care chiar țin. Pot să merg la bibliotecă (oricine își poate permite un abonament, și de multe ori au colecții de filme și muzică) ca să citesc sau să ma uit la filme, pot să fac mișcare, pot să cânt, scriu, tot felul de lucruri creative, productive, care îmi fac plăcere. Dacă aș fi muncit în ultimii trei ani, ar fi fost imposibil să mă documentez, să scriu, public și distribui zine-ul *Inside Front*. La fel și cu Catharsis, trupa mea; muzica pe care am compus-o și experiențele prin care am trecut călătorind și cântând înseamnă mai mult pentru mine decât orice sumă de bani, și Catharsis mi-a ocupat mult din timpul pe care nu l-aș fi avut dacă lucrăm. La fel și cu implicarea mea în CrimethInc. – pentru că nu-mi vând timpul în ceva birou sau vreunei afaceri, am timp pe care îl dedic să ajut alte trupe să-și publice materialele așa cum merită și să ajungă la fani. Exact la fel e și cu implicarea mea în alte proiecte – scrisul pentru reviste, pamflete și fluturași, să fiu activ în comunitatea mea în diferite feluri, etc. Dacă aș fi lucrat, chiar dacă ar fi fost o slujbă care să-mi placă (să zicem la o cafenea cu o atmosferă relaxată, etc.), poate că nu aș fi fost nefericit, dar viața mea cu siguranță nu ar fi fost la fel de împlinită cum este cu toate aceste activități în locul unei slujbei tradiționale.

Și mai bine, eu am ocazia să muncesc la acele lucruri la care țin în orice fel cred de cuviință. Nu urmez instrucțiunii, încercând să impresionez pe cineva care mă evaluează pentru o promovare, sau nu muncesc în limitele unor restricții asupra eforturilor mele. Am autonomie totală asupra creativității mele. Pot să decid pentru mine însumi cum și când voi fi cel mai productiv, în loc să trebuiască să fiu la muncă la ora 8 în fiecare zi fie că asta e bine pentru puterea mea de concentrare sau nu. Deci pot să mă fac mai eficient decât orice șef ar putea. În sfârșit, și cel mai important, îmi pun la bătaie și banii și timpul contra sistemului actual. Nu sunt de acord cu modul în care sunt tratați prietenii mei la locurile lor de muncă; de obicei au de-a face cu manageri incompetenți sau autoritari, sarcinile lor sunt plictisitoare și repetitive și de cele mai multe ori nu câștigă destui bani pentru a-și îndeplini nevoile (multe dintre ele create de locul de muncă în sine, cum ar fi transportul zilnic din alt colț al orașului sau hainele “bune”). Nu sunt de acord cu modul în care multe dintre aceste corporații își fac treaba (torturând și ucigând animale, distrugând mediul înconjurător, exploatând muncitorii, sprijinind guverne care oprează și își exploatează cetățenii, creând produse care sunt periculoase pentru oameni și mediu, etc.) și nu sunt de acord nici cu felul în care funcționează sistemul economic (monopolizat de câteva companii interconectate și deținute de corporații multinaționale) care ne forțează să susținem întreg sistemul de fiecare dată când susținem o companie în mod particular. Când nu lucrez pentru ei, ei nu se pot folosi de munca mea pentru a perpetua *status-quo*-ul. Și, mai ales, timpul și energia mea sunt ale mele și le pot folosi ca să lupt împotriva lor, în loc să susțin condițiile prezente. De exemplu,

câți dintre voi cunosc vegani care lucrează în locuri în care servesc produse din lapte, sau alți oameni în situații similare? Trebuie să scăpăm de situațiile de genul acesta.

CUM

Sunt sigur că toată lumea știe deja de lucrurile astea. Majoritatea, dacă ar avea de ales, și-ar abandona rapid slujba sau cel puțin și-ar căuta alta. Statistici de încredere arată că până la 90% dintre americani nu sunt mulțumiți cu slujbele lor. E destul de șocant, ținând cont că munca de obicei e una din lucrurile centrale vieților noastre. Dar oamenii nu simt că ar avea alternative. Companiile pentru care lucrează le-ar da oamenilor bunurile și serviciile de care au nevoie să supraviețuiască doar dacă câștigă banii necesari pentru a le plăti. Doar nu primești nimic pe gratis...

Soluția mea la această problemă e să văd de ce bunuri și servicii mă pot lipsi (de obicei mai multe decât ai crede la prima vedere) și să le caut altundeva pe cele strict necesare. Nu-mi cumpăr un Pepsi la fiecare masă – oricum nu-i deloc bun pentru tine, și corporația Pepsi e implicată în niște treburi destul de nasoale. Nu arunc banii în baruri sau cluburi – sunt o grămadă de activități gratuite pe care le pot face cu prietenii mei care sunt cel puțin la fel de distractive. Nu-mi cumpăr haine foarte scumpe sau după ultima modă. Nu dau banii pe facilități și gadget-uri scumpe care ar trebui să-mi economisească timpul – dar adevărul e că doar ți-l răpesc. Altfel, unde naiba e tot timpul care ar fi trebuit să-l fi economisit cu toate cuptoarele cu microunde, mașinile, fax-urile, calculatoarele, fast-food-urile la fiecare colț (care înseamnă literalmente *mâncare rapidă*)? Suntem mai ocupați în fiecare zi, încărcăți cu atâtea sarcini solicitante în timpul nostru liber de la aceste aparate “salvatoare de timp” și de la slujbele pe care le avem ca să ni le putem permite.

Deci de unde fac rost de mâncare, adăpost și alte necesități? Păi, mâncarea – nu plătesc pentru ea aproape niciodată. Aici, în North Carolina, care nici nu e prea diversă cultural și social, avem un eveniment numit Hrană nu Bombe. Hrană nu Bombe e organizat de un grup de oameni care merg pe la toate restaurantele, aprozarele, etc. și adună mâncarea care altfel ar fi aruncată la sfârșitul fiecărei zile – pentru că nu e un secret că FOARTE multă mâncare fără nici un defect este aruncată în astfel de locuri. Hrană nu Bombe apoi servește mâncarea aceasta în oraș pentru ca oricine este flămând să aibă access la ea. Eu mănânc acolo de două ori pe săptămână, și de fiecare dată au mâncare în plus (pâine, legume, conserve) pe care pot să o iau cu mine pe mai târziu. Dar chiar dacă orașul în care stai nu are nimic de genul Hrană nu Bombe, poți chiar tu să pui în practică aceste idei foarte ușor – înainte să înceapă Hrană nu Bombe aici eu mergeam la magazinul de burrito la care lucra un prieten de-al meu și adunam fasolea, chipsurile și orezul care le-ar fi aruncat la închidere. Sunt și o grămadă de organizații religioase (în text Hare Krishna Food for Life) care servesc mâncare pe gratis – și nu am nici o remușcare să mănânc de la ei. Cine știe ce ar fi făcut cu resursele lor dacă nu le-ar fi cheltuit ca să mă hrănească pe mine? Probabil poți să găsești oportunități similare specifice zonei în care locuiești dacă cauți. Economia consumeristă prosperă din exces, deci de ce nu ai profita de asta? Evident, sistemul acesta nu ar funcționa dacă toată planeta l-ar încerca, dar asta nu o să se întâmple prea curând, dacă se va întâmpla vreodată... deci până atunci ar trebui să ne descurcăm fiecare cum putem pe cont propriu. Putem să ne facem griji despre cum organizăm o lume în care nimeni nu are o slujbă când momentul acela va părea mai apropiat.

Mult prea multe lucruri utile în afară de mâncare sunt aruncate în societatea noastră consumeristă, de fapt. Poți să găsești mobilă lângă ghelele de gunoi, aruncată de oameni care tocmai și-au cumpărat ceva mai modern sau trebuie să se mute. Am prieteni care au găsit la gunoi de la ceasuri, combine, aspiratoare la pantofi de alergat noi. Și dacă găsești *second-hand*-ul potrivit (nu *outlet-ul vintage*) poți să te îmbraci chiar fain cu mărunțișul care îl aduni într-o noapte dintr-o fântână publică.

Adăpostul e al doilea obstacol major pentru cineva care vrea să evite munca (serviciile medicale ar fi cel mai serios impediment, și nu am răspunsuri ușoare pentru asta încă). În Europa și, ceva mai

puțin, în New York, *squatting*-ul e o posibilitate. Oamenii mi se plâng de multe ori că *squat*-urile sunt prea murdare și prea periculoase pentru ei, dar eu cred că dacă oamenii care nu ar vrea să locuiască în mod normal în astfel de condiții ar organiza propriile lor *squat*-uri atunci, evident, locurile acelea nu ar fi periculoase și murdare (pentru că pot organiza spațiul cum ar dori ei). Gândește-te doar câți bani ai putea economisi dacă nu plătești chirie! Chiar dacă *squatting*-ul nu e o posibilitate (pentru că e descurajat de autorități), tot poți să găsești soluții mai ieftine de trai. Cunosc mulți oameni care plătesc puțin peste o sută de dolari pe o casă în care locuiesc la comun cu alți prieteni. Știu oameni care au fost plătiți să stea în casa cuiva și să aibă grijă de ea cât timp proprietarii au fost plecați. Știu oameni care au lucrat la casa în care stăteau (au zugrăvit-o, etc.) în schimbul chiriei sau unei chirii mai mici, iar lista poate continua. Posibilitățile sunt nelimitate și mereu schimbătoare, deci eu pot doar să dau exemple – tu trebuie să găsești oportunități concrete pentru tine.

Cât despre lucrurile care au de-a face cu scena hardcore – de multe ori dacă ești activ, să faci ceva ce e util altor oameni (pentru că asta încerc să încurajez aici pledând împotriva muncii!) poți să primești în schimbul ajutorului lucrurile care le-ai dori – reviste, zine-uri, CD-uri. Dacă scrii recenzii, poți primi toate acestea pe gratis. Poți să faci troc cu o trupă care călătorește – să-i găzduiești sau să le oferi mâncare în schimbul noului lor album. Poți să dai niște vinil-uri rare pe un tatuaj, sau vice versa. O copie din zine-ul unui prieten de-al tău pe un alt zine care te interesează. Să ajuți la organizare și curățenie după un concert în schimbul biletului de intrare.

Un alt mod de a te descurca când nu ești angajat e – pregătește-vă! – să furi de la marile corporații. Asta poate să varieze de la furat mărunțișuri la complet cealaltă extremă. Poți să iei o grămadă dintre lucrurile de care ai nevoie prin recoltări și vânători urbane cu risc minim. Hârtia igienică e, evident, peste tot. La fel și produsele de toaletă, chibrituri, sare și piper, umerase, cutii de carton, becuri, baterii, capsatoare și capse, pixuri, săpun – trebuie doar să ai ochii în patru. Centrele de copiere au de multe ori bandă adezivă, markere, hârtie și un milion de alte nevoie birotice (e un lucru binecunoscut că centrele Kinko din S.U.A. au sponsorizat aproape unii singuri subcultura punk-rock americană). Și dacă tot suntem la capitolul acesta, furtul de la locul de muncă e o tradiție de când lumea, din moment ce atâția oameni sunt frustrați cu locul lor de muncă; dacă îți faci prieteni care lucrează la companii sunt șanse mari ca ei să poată împărți niște resurse cu tine. Exemplu? De când am publicat *Inside Front #4*, acum 3 ani, nu am mai plătit pentru o singură copie xerox; asta include edițiile 4-7, mii de pamflete și literalmente zeci de mii de fluturașe.

Dacă mă simt vinovat pentru toate asta? Nu. Corporațiile sunt diferite față de afacerile tradiționale în sensul că ele există ca entități separate de proprietarii lor. Când furi de la o corporație, furi de la o afacere care există pentru a se perpetua, nu de la un individ. Desigur, indivizi privați fac profit din aceste corporații, și poate unele dintre ele nu sunt chiar atât de rele. Altele, ca Pepsi sau Marlboro, au niște secrete destul de murdare, așa că cu cât au mai puține resurse să îți atingă scopurile, cu atât mai bine. Majoritatea angajaților la astfel de companii au un salariu fix, așa că nu vor fi afectați dacă furi de la companie. De fapt, majoritatea corporațiilor includ niște pierderi cauzate furtului, deteriorării, etc. în bugetul lor – știu că acesta e prețul pe care trebuie să îl plătească pentru că își desfășoară treaba într-un mediu în care muncitorii nu simt prea multă împlinire în munca lor, deci nici loialitate față de angajator. Prea mulți oameni care s-au săturat de slujbele lor, sunt flămânzi și s-au săturat să fie “cinstiți” și să aștepte în zadar să se schimbe ceva.

Dacă totuși chiar ai furat de la o companie mai mult decât erau ei pregătiți, oamenii care vor pierde bani sunt acționarii – și majoritatea acționarilor nu sunt oameni din clasa muncitoare care se bazau pe acei bani pentru a-și hrăni familiile. Și dacă, printr-o minune, s-ar fura atât de mult încât corporații imense cum e Kmart sau McDonalds ar da faliment, n-aș irosi nici o lacrimă din cauza asta. Dacă companiile astea și multinaționalele care le dețin ar dispărea și nu ar mai distruge en-gros mediul înconjurător, nu ar mai vinde acei hamburgeri nesănătoși și cu gust oribil în fiecare oraș din Los Angeles până în Moscova doar prin puterea publicitară dată de bani, să fim serioși... ar fi minunat! Poate ar putea chiar să fie înlocuiți de indivizi care pot fi trași la răspundere de comunitățile lor; indivizi cărora le-ar păsa de comunitate și s-ar comporta în concordanță cu asta, în loc să trebuiască să se supună

orbește unei mașinării de făcut bani, impersonală și dezinteresată. Indivizi ca prietenul meu care deține un fast-food unde face *burrito*, care îmi dădea de mâncare când nu aveam bani să mă hrănesc – pentru că știa că aș fi făcut același lucru pentru el.

În orice caz, recunosc să e nevoie de timp și energie ca să eviți să ai o slujbă – trebuie să găsești metode de a supraviețui fără un venit stabil (dar măcar poți să faci asta pe timpul tău, când și cum vrei tu). Fără să mai menționez că va trebui să te descurci fără unele comodități cu care erai obișnuit; dar sunt lucrurile astea mai importante pentru tine decât absolut orice altceva? Desigur, mai mult decât orice, ajută să ai sprijinul și camaraderia prietenilor într-o aventură ca evitarea angajării, și aici intră în peisaj comunitatea hardcore.

CE LEGĂTURĂ AU TOATE ASTEA CU HARDCORE-UL?

Să fi o economie de o singură persoană e extrem de greu. Chiar dacă nu lucrezi, nu mai ai timp liber dacă trebuie să-ți petreci tot timpul căutând hrană, adăpost și să-ți acoperi toate nevoile din nimic. Dar dacă lucrezi la asta împreună cu alții, devine mult mai ușor. Hrană nu Bombe, organizația pe care am menționat-o înainte, merge atât de bine pentru că e un efort de grup. Pentru că un număr de oameni ajută la obținerea mâncării, la gătit, la servit și curățenie, nu e foarte mult de muncă pentru fiecare individ în parte, iar tot procesul pare mai degrabă ca un eveniment social prietenos decât o sarcină solicitantă. La fel e și pentru toate celelalte feluri de a obține resurse ca să rămâi neangajat – nu numai că sunt mai ușoare în grup, dar te vei simți mai puțin alienat dacă le faci împreună cu alții.

Imaginează-ți că scena hardcore nu ar fi doar o gramadă de adolescenți care se îmbracă ciudat și își exersează dansul și pozează fotografiilor la concertele punk odată la nu-știu-câte săptămâni. Imaginează-ți dacă toți oamenii din comunitatea hardcore, cel puțin cei care pot (pentru că nu toți pot), și-ar da demisia și și-ar folosi toată energia potențială pe care o au ca tineri idealiști ca să dezvolte un alt mod de a trăi. Am putea folosi rețelele pe care deja le avem prin trupele care merg în turnee, distribuții, etc. ca să ne sprijinim unii pe alții într-o încercare de a ne rupe din sistemul slujbelor de 8 ore. Imaginează-ți câtă energie creativă ar fi dezlănțuită dacă ne-am opri și nu ne-am mai speti ca să ne mulțumim sefii și am pune tot timpul și energia aceea înapoi în viețile noastre. Cu siguranță, împreună am putea să facem asta să meargă. Și atunci nu am mai fi doar o altă subcultură cu “muzica rebelă” caracteristică și hainele asortate. Am fi o contracultură, o adevărată forță care ar munci efectiv contra status quo-ului pe care cu toții zicem că îl respingem – pentru că conținutul zilelor noastre ar fi, în sine, mai grăitor despre schimbarea pe care o vrem decât ar putea fi cuvintele vreodată.

Sună dificil? Probabil va fi! Dar dacă e imposibil sau nu poate fi determinat doar încercând. Și pe lângă asta, ce avem de pierdut? Sucul energizant de toate zilele și sistemele de home entertainment chiar merită să ne vindem viețile ca să le putem cumpăra?

—
Tradus de S.

Nota traducătorului: Chiar dacă articolul e scris din perspectiva unui membru al comunității hardcore, lăsați la o parte prejudecățile și citiți printre rânduri – majoritatea ideilor se aplică unui grup larg de oameni. Să nu accepți să muncești ca un sclav ca parte dintr-un sistem cu care nu ești de acord nu e un semn de imaturitate; să lași deoparte tot ce ți s-a spus de când te-ai născut (asta-i viața, n-ai ce face, o să mori de foame, altfel nu se poate) ca să trăiești conform principiilor tale e de-a dreptul curajos. Și cum spunea și autorul, e mai ușor dacă nu ești singur.

O comunitate poate fi construită în jurul multor lucruri, fie ca e muzica, un principiu moral sau un spațiu comun – așa că n-ar trebui să fie greu să-ți găsești/formezi, în timp, propria comunitate – ca o gașcă de prieteni! Și, împreună cu ei, îți va fi mult mai ușor să renunți, în timp, la toate lucrurile inutile din viața ta care doar îți mănâncă timpul, fericirea și bunăstarea, inclusiv slujba aceea full-time pe care o urăști deja probabil.

Biblioteca Anarhistă

CrimethInc
Cum mi-am petrecut concediul permanent
1996

Preluat la 16.12.2022 de la <https://centruldecultura.wordpress.com/>

ro.theanarchistlibrary.org